בד א מיי׳ פי״ח מהל׳ שבת

בה ב ג שם הלכה יא: בו ד מיי פכ"ו שם הלי ד סמג לאוין סה טור

שו"ע או"ח סימן שיב סעיף

בז ה מיי׳ שם טוש״ע שם

סעיף ד: סעיף ד: בח ו מיי שם הלי ה' טור

במ ז מיי׳ שם טוש״ע שם שט פושי סעיף א: ל ח מיי׳ שם הלי ד י

שם פעיף ב:

:ו"ם סב ש"ובו

בא.

בפותחת (ני לפתוח וקודם שלא נקבעו אין ראוין לכלום קבען

טהור פותחת יש לה בית קיבול

דמהבלת מפתח ומה שפירש דפשוטי

כלי עלם טמאים כדאמר בהכל שוחטין

לא דק דהתם בלא איירי אלא בגולמי

כלי עלסג שאבל פשוטי כלי עלם הא

תנן ומייתי לה בפ"ק (דף טו:)

כלי עד כלי עור כלי עלם כלי זכוכית

טבעת של מתכת וחותם של אילמג ר׳

נחמיה מטהר ונראה לר"י דבחפין של

מתכת איירי ואע"פ שלא נקבעו ראויין

הם קלת ליתנם בפותחת" ואפילו הכי

טהורין דגולמי כלי מתכות טהורין

קבען בפותחת טמאין שנגמרה

מלאכתן וכן משמע בסמוך דטעמא

משום גמר מלחכה דקתני ושל גל

אע"פ שחברן לדלת כו' דמשמע מה

שקבען לדלת יש לו לגרום טומאה

אלא כיון שאין להם פותחת (ד) [וחף]

ואינו יכול אסורט משום השרת נימין

וא"ת והא" רבא בדבר שאין מתכוין

סבריא כר"ש בספ"ב דבילה (דף כג.)

וכה"ג פריך לקמן יב לרבי יוחנן דאסריג

משום השרת נימין ויש לומר דהכח

במשמוש לרור ד הוי פסיק רישיה שו:

ונרחה לר״ת כחברע. יוונרחה לר״ת

מדוכה הטנה של בשמים"ו והכרע פי׳

רגל כמו כרעי המטה וכן מפרש

בירושלמי [ה"ו] כמלא רגל מדוכה קטנה

של נשמים: י אמר רב ששת אם

יש עליה עד מותר. מילתא כאפי נפשה

חסרא

היא פירוש מותר לקנח בה אפילו גדולה יותר מכבינה או אם יש

כגירסת ר"ח ואם לאו כהכרע

קבוע בגל טהור: למשמש בצרור. פירש

בקונטרם הנלרך לפנות

בפותחת טמאין דכלי עלם כמתכות ופשוטיהם טמאים כדאמר בהכל

 ל) [גי' הערוך הכרכד],
 נ' [לעיל פ.], ג' [מוספמ' פ"ד],
 ס"כון, ד' [מוספמ' פ"ד],
 ס' (ל"ל ר' ישמעאל בר' יוסי כ"א במוספתא), ו) סוכה לו:, ו) ושם: ע"שן, ק) ברכות נה., ון בס: ע"סן, ח) ברכות נה.,
 ט"ח שמנה, י) והמקנמ
 כ"ה בס"י ובברכות, ל) ס"ח יותר מדחי, ל) רש"ל גורס של
 ען (עלמה) ושיעורה וגי" מהר"מ של עלם עלמה, מהר"מ של עלם עלמה, מה (הדרות המ.), על פרדות המ.), על פרדות המ.), על פרדות הוכחות הוריש בלפייז שיהיו חדודות וראויות לקיונות של על בשיל, על ודף לר:), לו בשיל ביצייל, על ודף לר:), לו בשיל ביצייל, על ודף פר.), לו בשיל ביצייל, כי רשיל, ביצייל ודהו מהר"מ כתבו דוהו קיבור אחד עם דיבור שלתה, על ביצייל שלתעלה,

גליון הש"ם

גמ' אמר רכא אסור למשמש בצרור. כר"ק פ"ו מ"ד דטחרות הי" לו הגי" כאן לשמש: רש"ר ד"ה מדוכה קשנה מלאכתה מרוכה קשנה מלאכתה לאישור. עיין לקמן דף קכג ע"א ברש"י ד"ה הני נמי עלי ומדוכה ול"ע:

רבינו חננאל חף ל)דתני הכא וחפי(ם) . דתניא הכא. שיניים. שעשו דתניא הכא, שיניים, שעשו (שויים) [שיניים] מחתיכה של עץ וקורין בלשון פרסי דנר אגנאת, מ[י]ן נודעים בכבל, [ו]יש חפים בנגר שהן תלויין ועומדים . כקבורים בתוך העץ שהוא כקבורים בומן חוכן שהוא בית הנגר, ונקרא אלקפיי, ובעץ שהוא הנגר נקבים מוכנים להן (כ)שמתכוונין נגדן נופלין ונכנסין להן, ואלה הן של גל ובהן נסגר, והמפתח יש בו חפין בולטין מכוונין כנגדן מכניסין אותו בחלל שבנגר וחפין מעלין את החפין של גל והוא נפתח. ואף שבדלת טהורין לעולם [מפני] שהן מחוברים לקרקע, ושבמפתח טהורין לקרקע, ושבמפתח טהורין עד שיקבעו בפותחת ואז הוויין מכלל הכלי. זוז הוויין מכלל הכלי. זוו ווזין (מצריך) [ודנרין] כולן אחד הן. וכן כששאל זונין כמה שיעור אבנים מקורולות שאדם מעבירן בכרמלית יתר מד' אמות ומקמה הבן, ואמרו לו כזית, . כאגוז, כביצה. אמר להן באגרו, כביבוו. אמו יוון (ומטמטני) [וכי טורטני] כניס, פירוש היש לו (ומטמטני) נוכי טורטנין יכניס, פירוש היש לו מאזנים שישקול השיעור הזה. נמנו וגמרו הכל מותר עד (אלא) [מלא] היד. וכן א"ר ישמעאל בר' יוסי משום אביו, וכן הלכה. אבל פלוגתא דר"מ ור׳ יהודה דפליגין הכא . כי היכי דפליגי באתרוג, עיקרן תרוייהו (ובדמנו וגמרו) [כדנמנו וגמרו]. פייס דקא מפרש ליה פייס דקא מפרש ליה קרשיני בבליאתא, שהוא אדמה שהוא קרוב להתפרך ילהתכתת. ואינה אבנים שממשמשים בחול: ליסתכן. דחמר ולא לבנים שרופות דקריין אגורי. אמר רבא לא ימשמש בצרורות בשבת, כדי להחליקן שלא ישרטו את בשרו, ונמצא בא לידי את בשרו, ונכובא בא ידי כתישה או טחינה [שכל כי האי גוונא כטחינה דאמי]. ולא יעשה כדרך שהוא ממשמש בחול. מתקיף לה מר זוטרא ווטוא ואם לא יו נמצא מסתכן. ופר אלא משמש כלאחר ויש מפרשין כדי לחכך ולנקות את עצמו כדרך שהוא ממשמש בחול.

מתני' שרווד. כף קוליי״ר: סף. קס״ד דפוחחת של 0חף עצמה הפר פותחת שהורין. פי׳ בקונטרס שינים של עצס™ ונותנין אותם ושיעורה נפיש מתרווד: לרכר. עץ יש לאורגין וראשו חד: כדי לורוק בנהמה. דלא טרח איניש למשקל לרור משום עוף להבריחו דבקלא בעלמא דרמי ליה אזיל ליה: גב" והא קיי"ל שוחטין (חולין דף כה:) ואי משום דמחובר לפוחחת והמחובר לטהור דשיעורה דרבנן נפיש. גבי לעשות תלאי: חפי פותחת. שינים הקבועים בה ולא היא עלמה ועושים אותם מעלם: חפי פוחחת טהורין. דכל זמן שלא חברן בה אינן ראויין לכלום:

טמאין. דכלי עלם ככלי מתכות

ופשוטיהן טמאין בהכל שוחטין וחוליו

דף כה:). ואי משום דמחובר לפוחחת

וכל המחובר לטהור טהור פותחת יש

לה בית קיבול ומקבל מפתח: ושל

גל. ואם הפותחת הואת אינה של

כלים כגון של שידה ומגדל אלא של גל

כמו שטרוקי גלי כגון דלתות שערי

החלר אע"פ שחברן בפותחת הואיל

וחבור זה בדלת היא ודלת בנין מחובר

בותני' אעצם כדי לעשות תרווד רבי יהודה אומר כדי לעשות ממנו חף זכוכית כדי לגרור בו ראש הכרכר צרור או אבן כדי לזרוק בעוף רבי אלעזר בר יעקב אומר כדי לזרוק בבחמה: גמ' למימרא דשיעורא דר׳ יהודה נפיש הא קיימא לן ידשיעורא דרבנן נפיש אמר עולא חפי פותחת: תנו רבנן חפי פותחת מהורין קבען בפותחת ממאין ושל גל אף על פי שחיברן בדלת וקבען במסמרים מהוריז שכל המחובר לקרקע הרי הוא כקרקע: זכוכית כדי לגרור בו: תנא יםכוכית כדי לפצוע בה שני נימין כאחת: צרור או אבן כדי לזרוק בעוף ירבי אלעזר כו': אמר רבי יעקב אמר רבי יוחנן והוא שמרגשת בה יוכמה שיעורו תניא רבי של בית הכסא שיעורן בכמה אמרו לו כזית אבנים מקורזלות מותר להכנים לבית הכםא יד אמר רבי ינאי יאם יש מקום קבוע לבית יין והמקנח בסיד ובחרסית יבצרור שקינח א"ל אביי לרב יוסף דירדו עליה גשמים ונשמשמשו מהו א"ל אם היה רישומן ניכר

מותר בעא מיניה רבה בר רב שילא מרב מל (תמיד פ״ה דף כו:) עמוד החוזר מביא אדם לידי הדרוקן: ומשני כלאחר יד. האי כדרך דקאמר רבא כדרך הממשמש בחול בלא שינוי משום השרח נימין אבל כלאחר יד כגון אוחז לרור בב׳ אלבעותיו 👚 הרבה ממלא היד מותר ליטול כולן דכיון דיש עליהן עד^{יה} הוכנו כולן:

שפיר דמי: אם יש מקום קבוע לבה"ר. שאם ישתיירו לו ערבית יקנח בהם שחרית מכנים שם מלא יד: **כהכרע.** כשיעור המכריע כאגוז. נפיש מכזית חוטר מכבילה: **מדוכה קטנה**. °מלאכתה לאיסור אסור לטלטל: ואס יש עליה עד. קנוח המעיד שעשויה לכך מותר לטלטלה לקינוח: **החסוניוח**. פיג"ש: לולבי גפנים. אותן פיצולין הגדלין בגפן וקורין וודיל"ש: מוריגי בהמה. כל בשר שיש בבהמה העשוי כמורג שהוא פגום וחרוקה כמורג חרון חדש כלומר כל מקום שאין הבשר חלק כגון קליפת הלשון וכגון החיך שיש בו כמין קולין וכפגימות וכבית⁶ הכוסות: שקינה בו הבירו. אסיד ואחרסית כמי קאי: החולה. שאינו יושב. אלמא קינת בו חברו לא חזי לקינוח ורב ששת אמר לעיל אם יש עליה עד מותר: לח. לא חזי יבש חזי: מלד אחד. באותו לד שקינח בו חבירו לא חזי לקינוח אבל בלד שני חזי: דידיה. שהיה קינוח שעליה שלו: ונשטשטשו. אותו עד: מהו. מי בטיל לייחוד דידהו או לא: אי רשומו ניכר מוחר. דכיון דמאים לא חזי לבשמים ולא מיבטל ליה מבית הכסא:

ומתנקה כלאחר יד שמוצא שינוי מן החול. ופירוש דברי ר' ינאי, אם יש מקום קבוע לבית הכסא שנפנה בו מטלטל לשם שלש

התתקה כאחר יד שמוצא שינוי מן החול. ופירוש דברי ר' ינאי, אם יש מקום קבוע לבית הכסא שנפנה בו מטלסל לשם שלש אבנים מקורזלות, כל אחד [כ]מלא היד [כדי] לקנח בהן, ואע"פ שיש ממקום שנוטלן עד בית הכסא הקבוע אמות הרבה [די אמות]. אבל אין מקום קבוע אלא אם יש בידו אבנים סובב בבקעה לראות אנה ישב, אין לו (לשגות) [לשאת] אלא בהכרע מדוכה קטנה של בשמים. [אמר ר' יוסי לא אמרו אלא של בתים אבל לא של בשמים]. והיינו שמעין פירושא הכרע מדוכה קטנה [ראשה] של בוכנא שדורכין בו והוא (מקנח) [מקום] שמעבירין אותו בתוך המדוכה לשחוק בו. וראינו בתלמוד ארץ ישראל מלא רגל מדוכה קטנה של בושם. אמר רב ששת אם יש עליה עד מותר. פירשו רבינו עד, כגון סמרטוט או פקולין . כדתנן התם מ(מ)שמשת בב' עדים, והן הן תיקוניה ועיוותיה. והכי קאמר אע"פ (שנשתנה) [שנתקנח] בה כבר, הרי הוא מותר

לקרקע טהורין: סכוכית. זכוכית ועל שם שסוכין (ה) קרי סכוכית ועל שם שהיא זכה קרי זכוכית: והוא שמרגשת. אלעזר בן יעקב אומר משקל עשרה זוז: זונין על לבי מדרשא אמר להו רבותי אבנים הבהמה בלרור זה בהכחתו: שיעורן בכמה. להתחייב עליהן אי נמי לטלטלן בחלר ולהכניסן לבית הכסא כאגוז וכביצה אמר להו וכי מורמני יכנים ואידי ואידי חד שיעורא הוא דבמידי דחזי להו מיחייב על הולאתו: כזים דנמנו וגמרו מלא היד תניא יירבי יוםי אומר כאגוז כבילה. שלש מכניסין לקינוח כזית כאגוז וכביצה סר"ש ברבי יוםי אומר ומקנח זו אחר זו אחת כזית ואחת משום אביו מלא היד: ת"ר (בשבת) יג' כאגוז ואחת כבינה בתחלה מקנח פי הרעי (כ) בקטנה להסיר רעי הנדבק שם וכמה שיעורן ר"מ אומר כאגוז רבי יהודה שהגדולה ספוחסת ומלכלך סביבותיו: אומר כביצה יאמר רפרם בר פפא אמר רב טורטני. מאזנים יכנים לשם לשקול: חסדא כמחלוקת כאן כך מחלוקת באתרוג מלא היד. בין שלשתן או אפילו הן ד׳ התם מתני' הכא ברייתא אלא כמחלוקת וה׳ ובין כולן מלא היד: מקורולות. ס ביקועו׳ שיהיו ראויות לקינוח: מותר באתרוג כך מחלוקת כאן אמר רב יהודה להכניסס. בתוך ד' אמות או בחלר האבל לא את הפאיים מאי פאיים אמר רבי דלא ליתסר לטלטולינהו: כאגוו. כל זירא כרשיני בבלייתא •אמר רבא יאסור אחת ואחת: התם מתני. פלוגתא למשמש בצרור בשבת כדרך שממשמש בחול מתקיף לה מר זומרא ליסתכן כלאחר דאתרוג מתני׳ היא במסכת סוכה ש והיא סדורה בפי התלמידים: והכא ברייתה. ויש הרבה תלמידים שלה הכסא מלא היד אם לאו כהכרע מדוכה שנאוה והוא תולה הידועה בשאינה קטנה של בשמים אמר רב ששת אם יש ידועה: כך מחלוקה כאן. ולסימנא בעלמא אמרה דלא תשכח לגירסא עליה עד מותר מיתיבים שעשרה דברים דברייתא ואם תשכחנה הזכר ממשנתך מביאין את האדם לידי תחתוניות ואלו הן האוכל עלי קנים ועלי גפנים ולולבי גפנים דחתרוג: חבל לח הפחיים. כמו שקל פיסת רגב (סנהדרין דף סד.) שקורין ומוריגי בחמה בלא מלח ושדרו של דג ודג גלישט"א דהואיל ומיפרכה לא חזי מליח שלא בישל כל צורכו והשותה שמרי לקינות ואסורה לטלטל: כרשיני בבלייסת. הכי מיקרו משום שבבל בו חברו ויש אומרים אף התולה עצמו ארץ לחה היא והמחרישה מעלה רגבים: למשמש. הנלרך ליפנות בבית הכסאס לא קשיא הא בלח הא ביבש ואינו יכול ליפנות אמרינן לקמן ואיבעית אימא כאן מצד אחד וכאן מב' בפירקיןם דממשמש בלרור בנקב והוא צדדין ואיבעית אימא הא דידיה הא דחבריה נפתח. וקא סלקא דעתך דקאמר ובשבת אסור למשמש כלל כדרך

פשוטיהן טהורין ומה שפירש דחפין הגהות הב"ח הן של עלם קשה לר"י דגבי כלי מתכות (ה) רש"י ד״ה סכוכית וכו׳ שסוכין בה קרי: (ב) ד״ה מיתניא בתוספתא דכלים ועוד דאי בשלא נקבעו אין ראויין לכלום אם כן כזית וכו' מקנח פי הנקב נקטנה: (ג) תום' ד"ה חפי וכו' נפותח' של פשיטא דטהורין ומה שפי׳ שפותחתד יש לה בית היבול להבל המפתח ההא חפי זכר בפותחי שד עץ לפתוח וקודם שנקבעו כל"ל וחיבת שלא נמחק: (ד) בא"ד אלא כיון שאין להם פותחת ואף קבוע בגל לא חשיב בית קיבול שאין המפתח עשוי לטלטל ע"י אותו בית קיבול כמו הקיטע יולא בקב שלו (לעיל דף סו.) דטהור כשאין בו בית קיבול כתיתין י במסמרי" משמע] דה"ק לא מיבעיא [היכא דחיברן] דפי׳ בקונט׳ דמה שמניח ראש שוקו בתוכו לא חשיב בית קיבול שאין השוק ואח"כ הסירן דלא מהרי [נגמרה מלאכמן דודאי טהור אלא אפיי היכא] דקבוע בגל [במסמרי דנגמרה מלאכמן אפילו הכי טהור] זה שכמבו אפילו הכי טהור] זה שכמבו מיטלטל על ידו ועוד דפי׳ דפותחת גורמת טומאה לחף אדרבה תנן במס׳ כלים בפי"ג (משנה ו) דפותחת של עץ התוס' כיון שאין להם פותחת דאי דשל גל [מיירי ג"כ בפותחת מאי אע"פ דקאמר וחפין של מתכת טמאה פותחת של מתכת וחפין שלה של עץ טהורה אלמא בתר חפין אזלינן ואע"ג דמשמע דאתיא כרבי נחמיה דלא אזיל בתר יאם כן כשלא קבען במסמרים טמאין ועיקר הטעם דשל גל מעמיד אלא בתר תשמיש דהיינו חותם טהורין מחמת חבורן לקרקע ומאי אע"פ שחיברן]: ברייתא דשמעתי' נמי נראה לר"י דאתיא כוותיה דקתני סיפא דהכא

לעזי רש"י

קוליי"ר. כף (של סכו"ם). בקור"ש (במסוה"ש) [ביקודי"ש]. חדות, בעלות שפה חדה. גלישט"א. רגב אדמה. פיגי"ש. תאנים (טחורים __. יל"ש [וידילי"ש]. קנוקנות.

מוסף רש"י

מותר להכניס לבית הכסא. כתוך ד' אמות, ובהכ"ס בשדה ואינו מוקף יאיו כאן אלא והההכים בשדה וחינו מוקף מחילות וחיון כחן חלח טלטול דרבנן, ומשום כבוד הבריות לח גזור (טובה דו:). כאגרז. קסבר בהכי חזיח לקינוח אבל גדולה לח חזיח . שם. התולה. שאינו יושב אלא על ברכיו, שמחוך כך נקביו נפתחים יותר מדי

מוסף תוספות

הל"ן, ב. דאמרינן וכו" שאני כלי עצם הואיל מתכות יקרים ככלי מתכות דמו. ליטנ"א. שמחוסרים שום תיקון ויפוי הואיל ודמיהן ודמיהן ועי'] יקרים. וריטנ״ל. מהר״ס]. T. טומאה. מוס׳ ה. קשה. מוס׳ וריטב״א. ו. אע"פ שיש בו בית קיבול ראש שוקו. מוס' הר6״ש, I. עץ המשמש את המתכת טמא ומתכת סנמים, זו עץ זומשמי המתכת טמא וכ המשמש את את טהור כיצד. תוס' הרא"ש. ח. שאם אין ראויים כלל עד שיקבעם בפותחת

מוס' הלא"ש, י. דבר שאין מתכוין הוא (והרי). ריטנ"א. יא. מותר. ריטנ"א. יב. בשמעתין. מוס' הלא"ש, יג. לקנח בחרס. ריטנ"א. יעם לאל ש. ידבר שאין מהוכין יו און ווייז ; יעבל ה. אז מוחם ניעבל או בשטנורן, מוסרש"א). 10. ולא ימות רמודה די "ד T. שאינו עושה כדי לקנת אלא להרחיב הנקב. מי סר"ץ, ע"י מישה הרבה. ניעני"א (וע"י מסרש"א). 10. לא ימות רמודה די שמעון. ליעני"א TU. היי קאמר מילתא אחריתי. למנ"ן. 17. והכי קאמר ואם לאו כלומר שאין לו מקום קבוע לבית הכסא לא התירו לו מלא היד אלא אבן אחת כהכרע מדוכה קטנה של בשמים, כלומר כמשקלה. מ"י מ"ץ, "ח. כלומר שקינות וניכר בו ומעיד שכבר קנח בו מותר לטלטל כולן שכבר. פסקי הרא"ש סימן ב".

כרתם ההם מנמשמשת בבי עדים, והן היקוניה ועיוותיה. הכי קאמר אעיפ (שנשתנה) בה כבר, היר זהוא מותר
לייטה ולהתקנו זה. (נ"א- אע"פ שנתקנה וביוותיה. והכי קאמר אע"פ (שנשתנה) בה כבר, היר זהוא מותר
לייטה ולהתקנו זה. (נ"א- אע"פ שנתקנה זה ברו ביוים בה עד הובים מביאין את האדם לידי תחתוניות, ואחת מהן המקנה ביוה ופירו מינה בה בא הוא לידי תחתוניות. (נ"א: או אבעית
תחתוניות ואם יבש מותר. איבעית אימא אם קינח בו חבירו מצד אחד מקנה הוא מצד אחר, ואם קנה חבירו משני צדרין חושש. אבע"א אפילו צרור שהוא קינח בו כבר גם עכשיו חורו ומקנה בה וחבירו מצד אחר האם קנה חברו משמים אומני צרור שתוניות ומשמשה ביותר בה בא הוא לידי תחתוניות. (נ"א: א אבע"ת
אימא בצרור שקנה בו חבירו, וכי קתני רב ששת דמותר להתקנה בו עכשיו, בצרור שקנה בו עצמר]. א"ל אביי לרב יוסף ירדו עליהן גשמים ונוטשטשו מהו. כך שמענו מירושו, שא מותר לו ליטלן ולקנה בהן. (נ"א: מר ליה (אביי) לר' יוסף ירדו
[ונטשטש העפר מעליהן ונמחק מהו לטלטלן, וזהו טשטוש, דתניא התם נטשטשו ואין עושין פירות מי חיישינן שמא יהא (כסות) (כסותר) או כטוחן. ואמרו אם היה רישומן ניכר של אמותר עכשיו לטלטלן ולא חיישינן שמא יבוא לקטלם ובשבת. ואמר ליה אם רישום ניכר מתתר. כלומר רישום האבנים ניכר מאתמול מותר עכשיו לטלטלן ולא חיישינן שמא יבוא לקטלטלן בשבת. ואמר ליה אם רישום ניכר מתתר. כלומר בישר ממחוסין בעפר ונטשטשו, כלומר המול בשל בשל היש לידות למותר עכשיו לטלטלן ולא חיישינן שמא יבוא לקטלטלן בשבת. ואמר ליה אם רישום הצבים ניכר מאתמול מותר עכשיו לטלטלן ולא חיישינן שמא יבוא לקטלטלן בשבת. ואמר ליה אם רישום ליכר מתר. כלומר הישום מותר במשיו לטלטלן ולא חיישינן שמא יבוא לשלטל בשבת. ואמר ליה אם ביה הרוש ביבר מתר. כלום הישר בישר מותר במשיו לטלטלן ולא חיישינו שמא יבוא לולטלון באחות אומר בישר מותר לישל ביבר מתר. כלותר בישום המצל מתר במשיו לשלמל ביותר במשיו למלטלן ולא מישר ביבר של מלכל בישר אבים בידות בידור שליה בידות בידות הבידות בידות בידו .[גרסינן בעניין השטר נמחק או נטשטש, ותניא נטשטשו ואין עושין פירות